

za sebe, osuđena je na uništenje. Iskušenje da se zaboravi na prvenstvo organizma veoma je veliko, jer ga ćelija ne vidi, a sve što joj je životno neophodno – dobija od okolnih ćelija. Usled toga, s vremena na vreme interakcija s tim ćelijama mora biti poremećena da bi osnovni impuls ćelija slala celini, a ne delu.

Postoji još jedno efikasno sredstvo: pogibija ćelije. U tom slučaju dolazi do naglog prekida njenog kontakta s drugim ćelijama i njena osnovna informaciona struktura se premešta sa fizičkog omotača, gde je sve razdeljeno, na strukturu polja – gde je sve jedno. Kada ćelija oseti najviši stepen jedinstva sa organizmom, vraća se na fizički nivo i zaboravlja na taj kontakt. Ali iako je njena svest upućena samo na sopstvene interese, podsvest, u kojoj postoji sećanje na prošlost, naređuje joj se da radi prvenstveno u službi organizma.

Smrt, odnosno uništenje fizičkog omotača i aktivacija omotača polja, u prirodi predstavlja najjači i neophodan faktor za razvoj. Ovi zakoni su obavezujući za svaki organizam, bez obzira da li je u pitanju nekoliko živih molekula, kolonija bakterija, čovečanstvo, ili čitav život u Vasioni.

Čovek predstavlja istu takvu ćeliju u Vasioni. I, slično zdravoj ćeliji, on prvo mora da radi na korist Vasiona, a zatim na svoju, ličnu. Na isti način on mora da voli Boga više od svega što ga vezuje za Zemlju. Najviša sreća na Zemlji je ljubav prema Bogu, i čovekova tačka oslonca mora da bude na ljubavi prema Bogu, a ne na zemaljskim vrednostima. To je najvažnije.

U našu podsvest, odnosno u našu dušu, prodire sve ono što trajno ostaje zabeleženo u svesti. Ako čovek misli samo na zemaljske vrednosti i vezuje se za Zemlju, zaboravljajući na božansko, tada se za Zemlju vezuje ne samo manji deo njegove duše, već duša u celini. On postaje nalik kancerogenoj ćeliji, koja, zaboravivši na organizam, radi samo za sebe. Takav proces se mora zaustaviti jer degradacija duhovnih struktura predstavlja opasnost za čitavu Vasionu. Zbog toga čovek povremeno mora da bude otrgnut od zemaljske vezanosti kroz bolesti, povrede, nesreće i smrt, u zavisnosti od toga koliko je njegova duša vezana za zemaljske vrednosti. Umeće da

sve to prihvati kao nešto što je dato od Boga – umeće je pročišćenja njegove duše. Neprihvatanje spasenja koje dolazi kroz razaranje zemaljskih vrednosti, dovodi do još snažnije vezanosti za njih, što rađa agresivnost.

Na koji način možemo odrediti da li je duša vezana za zemaljske vrednosti? To je veoma jednostavno – prema stepenu agresivnosti. Upravo je agresivnost znak da je duša počela da se vezuje za njih. Zamislite da je duša vezana za novac. Dakle, automatski, želeli mi to ili ne, pojavljuju se emocije povezane s tim: prezir prema onima koji nemaju novac i zavist prema onima koji ga imaju više. Takođe, mržnja prema onima koji nas potkradaju i osuda onih koji su od nas pozajmili novac a nisu nam ga vratili na vreme, zatim kajanje zbog toga što nismo uspeli više da ga zaradimo i gubitak volje za životom ukoliko ga izgubimo. Neprekidno ćemo strahovati zbog njega i grozničavo ćemo ga želeti. Sve ovo će nas još jače vezivati za zemaljske vrednosti i naša duša će biti sve agresivnija.

Sve dok se taj proces odvija u svesti, on ne predstavlja opasnost za Vasionu jer je razum samo sićušni deo onoga što nazivamo duhom; povezan je s telom i njegovim potrebama. On je kao otrov koji se taloži u lišću drveća uoči jeseni i za drvo on ne predstavlja opasnost, ali lišće otpada. Međutim, ako otrov prodre u koren, koji hrani čitavo stablo – to već predstavlja opasnost. Agresivnost koja ispunjava dušu postaje opasan otrov za Vasionu.

Što više mrzimo, osuđujemo, preziremo, time se naša duša jače vezuje za Zemlju i time agresivnost brže prodire u našu podsvest, odnosno u našu dušu. Na što suptilnije nivoe ona prodre, tim pre ju je potrebno zaustaviti. Ovde su moguće četiri opcije.

Prva opcija je dobrovoljna: kada osećamo da nešto nije u redu, počinjemo da pomažemo drugima, poklanjamo novac u dobrotvorne svrhe, ili se, uopšte uzev, odričemo novca. Ako to ne činimo, ili, pak, ako činimo, ali to ne dovede do pročišćenja, uključuje se prisilni mehanizam. Druga opcija: gubimo novac ili nas pljačkaju. Ako ne mrzimo lopova, ne osuđujemo ga – pročistili smo se. Ako smo ga osudili, ako smo osetili ljutnju,

prezir prema njemu – znači da nismo prihvatili najbezbolnije pročišćenje. Zatim se uključuje treća, oštrija opcija: bolesti, povrede, nesreće. Ukoliko nas ni to ne pročisti – dolazi i poslednja opcija pročišćenja – smrt.

Tad dolazi do paradoksa: čovek koji nas je opljačkao, zapravo nam je spasao život. Umeće da se tome suprotstavimo na spoljašnjem planu i da ga, u apsolutnom smislu, prihvatimo iznutra – jeste umeće da svoju dušu učinimo zdravom, a, posledično tome, i telo.

Mehanizam vezivanja duše za Zemlju je bio poznat od davnina i blokirao se pomoću različitih tehnika, a jedna od njih je prinošenje žrtve. Lovci u prvobitnoj zajednici su najbolji deo svoje lovine davali duhovima. Znali su da ako to ne učine, sledeći lov neće biti uspešan što je apsolutno tačno. Sve ono za šta smo se vezali moramo da izgubimo.

Ovaj mehanizam je izražen u Mojsijevim zapovestima. Prva zapovest; „*Ja sam Gospod Bog tvoj jedini*“ označava da prvo moramo da mislimo o Bogu. Druga zapovest: „*Ne pravi sebi idola*“ – odnosno: „Ne moli se ničemu na Zemlji“ znači da ono, čemu se molimo – postaje naš cilj. Ništa što je zemaljsko ne može biti cilj; zemaljsko može biti samo sredstvo. Zbog toga su po Mojsijevoj naredbi ubijeni svi koji su se klanjali zlatnom teletu. Mojsiju je bilo jasno: ukoliko se ne zaustavi manji broj ljudi, degeneracija može da preći čitavom narodu.

Pre nekoliko hiljada godina ljudska duša se vezivala za otopljive materijalne vrednosti, što je prvi nivo zemaljske sreće: hrana, seksualna zadovoljstva, kuća, imovina, novac. Kada se čovekova duša vezivala za to, postajala je halapljiva, ispunjena mržnjom i gnevom. Usled toga je on morao da izgubi sve bogatstvo, da bi mu se duša očistila. Da ljudi ne bi zaglibili u zemaljskim vrednostima, uvodila su se povremena ograničenja po pitanju hrane i seksualnih odnosa. Nastajali su obredi i običaji koji im nisu dozvoljavali da zaborave na Boga i da se dušom vežu za Zemlju.

Prolazili su milenijumi i duhovni nivo čovečanstva se povećao, u vidu mogućnosti apstrahovanja. U čovekovom iskustvu su se oblikovale zemaljske vrednosti, ali nevidljive, pri če-

mu se ispostavilo da je moguće vezati se i za njih. Reč je o drugom nivou zemaljskih vrednosti: odnosi s voljenom osobom, ljubav prema njoj, osećaj odgovornosti, sve ono što je povezano s poslom, socijalnim statusom, itd. Za to su se vezivali duhovniji ljudi. Ako neko roditelje voli više od Boga, onda će ga u sledećem životu oni vredati, odnosiće se loše prema njemu kako se njegova duša ne bi vezivala za njih, da bi on svoju ljubav usmerio ka Bogu. S vremena na vreme je bilo neophodno pokidati konce međuljudskih veza, da bi se one preusmerile na osnovnu, besmrtnu nit – Boga.

Razumevanje toga, idejno izraženo, dao je Isus Hristos. Evo zbog čega je Isus glavnom zapovešću smatrao: „*Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim razumom svojim*“. Zbog toga je govorio: „*Došao sam da odvojim čoveka od njegovog oca, i kćer od njene majke, i nevestu od sverkrve*“. Zapovestima, parabolama i svojim postupcima, Hristos je stavljao do znanja da duša ne treba da se vezuje ni za kakve zemaljske vrednosti, čak i ako su one nevidljive.

Vremenom se čovečanstvo podiglo na još viši nivo i ispostavilo se da postoji treći nivo zemaljske sreće. S božanske tačke gledišta, potpuno isti kapital kao što su novac, automobil, vikendica jesu čovekove sposobnosti, njegovi duhovni kvaliteti, mudrost i sudbina. Ovaj nivo vezanosti donosi najveću moguću gordost, najveću agresivnost i najteže bolesti. S čim je to povezano?

Stvar je u tome što je svakom čoveku jasno: ako danas poseduje novac, sutra ga može izgubiti. Iskušenje da oslonac bude na novcu nije veliko. Isto je i po pitanju omiljenih materijalnih dobara. Duhovni ljudi prilično lako prevazilaze taj nivo, ali iskušenje da se vežu za porodicu, poziciju u društvu, omiljeni posao, te želja da reaguju agresivno kada se sve to raspada – mnogo su jači i blokiraju se ozbiljnim bolestima, povredama i nesrećama.

Treći nivo suštinski se razlikuje od prva dva nivoa. Nemoгуće ga je razumeti bez spajanja zapadnog i istočnog načina razmišljanja. Zapadni način razmišljanja proizilazi iz toga da je čoveku dat samo jedan život; Istok priznaje mnogobrojne

inkarnacije duše. Spojiti način razmišljanja Zapada i Istoka – znači spojiti zemaljsko s božanskim, biti vešt taktičar i strateg, ali istovremeno i svetac i biznismen.

Šta karakteriše treći nivo? Suština je u tome što sa sigurnošću znamo da ćemo i novac i omiljeni posao i materijalna bogatstva izgubiti zajedno sa svojim životom. Sposobnosti ne možemo poneti u grob; memorija o duhovnim kvalitetima i iskustvo (koji omogućavaju razvoj sposobnosti), zadržavaju se u dvojniku do pet života. Na taj način, i sposobnosti i duševni kvaliteti mogu trajati do pet života.

Najdugovečniji kapital je mudrost, jer se informacija o njoj čuva u strukturi, tzv. „sudbini“. Iskušenje da se vežemo za mudrost je najsnažnije i tada se pojavljuje najveća moguća gordost. Ushićenost mudrošću drugog čoveka ili sopstvenom, ljubav prema mudrosti – najveće je moguće iskušenje. Odatle potiče priča o anđelu koji je svoju mudrost postavio iznad Boga odrekavši Ga se, da bi na kraju postao đavo.

Nakon 49 života dolazi do raspada čovekove sudbine – a time se raspada i vezanost za mudrost. Istinski mudri ljudi postaju oni, čija je sudbina upropašćena, koji su pretrpeli mnoge nesreće i odricanja i koji umeju da ih prihvate kao pročišćenje. To su osobe koje su shvatile da ne treba da se oslanjaju na mudrost i sudbinu, već na ljubav prema Bogu.

Tokom protekla tri veka čovečanstvo je napravilo snažan pomak u razvoju svesti. Svi ovi uspesi pripadaju zemaljskim vrednostima. Apsolutizacija naučnih uspeha, imaginarni trijumf razuma i sve niži humanizam u vaspitavanju dece, doveli su do toga da se čovečanstvo vezalo za mudrost. To je dovelo do ogromnog povećanja elemenata nasilja i đavolizma, a kao posledica toga čovečanstvo u bliskoj budućnosti očekuje zla sudbina, odnosno mnogobrojne bolesti, nesreće i katastrofe koje će potresati Zemlju. Koliko ono bude u stanju da se uzdigne iznad toga svojim nivoom svesti, mudrosti i sudbine, utoliko neće biti potrebe za potresima.

Vasiona upravlja sudbinom svakog od nas, kao što organizam upravlja ćelijom. Što je čovek vezaniji za Zemlju, time

je manje u stanju da ovo oseti i time više snage ulaže u taktiku, zaboravljajući na strategiju. I, suprotno, što čovek jasnije uočava svoju zavisnost od Boga, stiže više mogućnosti. Ukoliko pogrešno doživljavamo svet, ne polazi nam za rukom da preuredimo svoje duhovne strukture za primanje informacija, i dolazi do pogoršavanja fizičkih parametara i parametara polja. Tada se uključuje bezbolnija varijanta. Oko mene se oformila grupa ljudi posredstvom koje dobijam informaciju.

\* \* \*

Pređa mnom je sedela moja nekadašnja pacijentkinja, koju sam poslednjih godinu dana vodio tako što sam samo kontrolisao situaciju.

– Nedavno su se na mene sručile neprijatnosti. Generalno, nije sve onako kako treba da bude.

Dijagnostikovao sam njeno polje i uočio sudbinu koja ju je, kao ptica, obgrlila krilima i čvrsto držala, a pored nje se nalazila još nečija sudbina – moja. Otpočeo je protok tekstualne informacije, njena sudbina je nešto prenosila mojoj sudbini. Tekst je glasio ovako: „Reci mu da je sada opasno misliti o materijalnom blagostanju. To za ljudsku vrstu predstavlja smrt“.

Shvatio sam da ukoliko budem sanjao o materijalnom blagostanju, to može da nagradi moju drugu knjigu. Više nisam živeo u sobi s dva prozora, s pogledom na zid, već u iznajmljenom stanu. Ako mi želja da steknem sopstveni stan dublje prodre u dušu, postaće otrov semenu koje sejem. Postalo mi je jasno zašto ne želim da nastupam na radiju, televiziji i ne koristim druge vrste reklame, osim svojih knjiga.

Zemaljske vrednosti ne treba gurati i odbacivati od sebe, ali se za njih ne smemo ni vezivati. To je izvodljivo ukoliko dođe do porasta razlike u potencijalu između dve suprotnosti – idealizma i materijalizma, nauke i religije, koji se spajaju u mom metodu percepcije sveta.

Ako naša duša ne oseća neprestanu težnju ka Bogu i ne traži nove puteve ka spoznaji i savršenstvu, neprimetno počinje da se vezuje za Zemlju i tada se uključuju prisilni meha-

nizmi pročišćenja. Prvo najsuptilniji: bockanja, vređanja, neprijatnosti od strane drugih ljudi. Ako čovek ne bude shvatio da to nema veze s ljudima, već da ga na taj način božansko leči, uključuje se suroviji mehanizam: isto to čovek počinje da doživljava od bližnjih – roditelja, brata, muža, žene. Ako to ne bude prihvatio – tada udarac ide preko dece. Ako duhovne patnje koje stižu kroz druge ljude čovek ne može da prihvati, uključuju se fizički: isprva – problemi, nesreće, povrede, a potom – bolesti ili smrt.

\* \* \*

– Možete li pomoći mom prijatelju? – obratio mi se poznanik. – On ima veliku želju za životom, mada su mu, po svemu sudeći, šanse minimalne.

Pristao sam na susret s mladim čovekom i objasnio sam mu u čemu je uzrok problema koji su mu se pojavili:

– Kada čovek ispoljava zavist, mržnju i kajanje, njegova duša se vezuje za ono zbog čega to čini. Na primer, ako zavidimo onome koji ima više novca, naša duša se vezuje za njega, ali novca i pored toga nećemo imati. Ako preziremo čoveka koji je izgubio novac, ili nije uspeo da ga zaradi, dešava se isto. Sve opipljivo, što neposredno pruža sreću našem telu – hrana, seksualna zadovoljstva, odeća, stambeni prostor, novac, itd. – samo su prvi nivo zemaljskih vrednosti za šta se možemo vezati.

– Žao mi je, ali sasvim sam spokojan po pitanju odnosa prema novcu.

– Ali vaša duša je nespokojna po pitanju seksualnog zadovoljstva. Suviše ste vezani za njega i zbog toga morate imati probleme. Vaša osnovna vezanost je za drugi nivo zemaljskih vrednosti: voljenu osobu i porodicu, zbog čega je vaša duša spremna da ih postavi iznad Boga. Zbog toga su žene s vama prekidale odnose, varale vas i povređivale. Umesto da to prihvatite iznutra i da se pročistite, prezirali ste ih, a to predstavlja program samouništenja. Prezir je opasniji od mržnje i gneva. Prezirući ženu, ubijali ste svog budućeg sina. Trenutno, njegove šanse da se pojavi na svet su blizu nule, pa ćete zbog

toga ili teško oboleti i promeniti svoj odnos prema svetu, očistiti svoju i njegovu dušu, ili će biti potrebno da umrete kako bi on mogao da se rodi bar u sledećem životu. Situacija se pogoršava time što je vaša duša vezana i za treći nivo zemaljskih vrednosti – za mudrost. Prvo ste prezirali glupe i nesavršene, a zatim ste počeli da prezirete sebe.

– Ne prezirem sebe – negodovao je mladić.

– U redu. A šta radite kada pogrešite ili loše postupite?

Slegnuo je ramenima:

– Grdim sebe: „Eto kakva si budala!“

– To i jeste samoprezir. Bilo koji oblik agresivnosti nas vezuje za ono na šta je ona usmerena.

Nekoliko minuta je bio zamišljen, a onda je ispričao:

– Nedavno sam bio kod jedne isceliteljke. U suštini, ona je rekla isto što i vi. Posavetovala me je da pročitam Deset zapovesti. Rekli ste da žene volim više od Boga... U Prvoj zapovesti se govori o Bogu, a u Desetoj: „*Ne poželi ženu bližnjeg svoga*“ Ona je takođe rekla da je potrebno da postim i da se molim. Radio sam to, ali nije pomoglo. Objasnite mi, zašto?

– Stvar je u tome što je vaš prezir povezan s povišenom gordošću. Maksimalna gordost uzrokuje vezanost za treći nivo zemaljskih vrednosti. Dakle, na prvom mestu je potrebno prevazići želju da sopstvenu mudrost postavimo iznad ljubavi prema Bogu. Ali, u hrišćanstvu ne postoje zapovesti koje se odnose na treći nivo zemaljskih vrednosti. Stvar je u tome što zapovesti blokiraju sve ono za šta se vezujemo tokom jednog života. Sposobnosti, duhovni kvaliteti i mudrost opstaju duže od jednog života i tiču se ne samo života na Zemlji, već i života u drugim svetovima i na drugim planetama, tako da je želja da se glavni oslonac postavi na treći nivo zemaljskih vrednosti, a ne na ljubav prema Bogu – najsnažnija i najteže je izboriti se s njom.

Kako se ispostavilo, opasnost od agresivnih emocija nije u njihovoj snazi, već u dubini njihovog prodiranja u dušu. Zbog toga je prezir daleko opasniji od mržnje ili ljutnje. Ukoliko je čovek vezan za prvi nivo zemaljskih vrednosti – pojavljuje se agresivnost, ali je ona površinska. Vezanost za drugi nivo iza-

ziva još opasniju, dublju agresivnost. Jednostavno rečeno, grešnik, pijanac i ženskaroš nisu toliko opasni kao ljubomoran čovek i činovnik. Onaj ko je vezan za osećaj odgovornosti, posao i porodicu, na suptilnom nivou je opasniji od prvog. Najdublje prodire i najopasnija je agresivnost po pitanju vezanosti za treći nivo zemaljskih vrednosti. S obzirom na to da je čovečanstvo u poslednjem veku apsolutizovalo znanja i sposobnosti, te da se čvrsto vezalo za njih, strukture polja su ispunjene agresivnošću i đavolizmom, a moćna blokada ovog procesa je već započela.

– Ispričaću vam priču o dva monaha. Jedan je stalno postio i molio se, bio je mršav i iznuren, a drugi je sebi dozvoljavao da jede i pije, bio je punačak i veseo. Kada je došao anđeo da izabere ko je od njih veći svetac, izabrao je drugog. Svi su bili začuđeni. Anđeo je ovako odgovorio: „Kada dugo postimo i gladujemo, tada počinjemo da preziremo druge, smatramo da smo iznad njih, savršeni. A kada ne postimo i kada popijemo poneku čašicu, tada već ne možemo da preziremo ljude s nama. Zato sam odabrao drugog“.

Nastavio sam da objašnjavam mladom čoveku:

– Obilna hrana, piće i seksualni užici veoma snažno vezuju našu dušu za zemaljske vrednosti i stoga su povremena, stroga ograničenja neophodna. Ali ako sebi zabranimo sve, nećemo postati svetac. Rad na tom planu nije odlučujući uslov za razvoj duhovnosti, već težnja da se u duši razvija ljubav.

\* \* \*

Jedna moja nekadašnja pacijentkinja zamolila me je da je primim na konsultaciju.

– Kod mene je sve sjajno. Kada sam promenila odnos prema ljudima, postala sam druga osoba. Dovala sam vam svog sina, koji želi da zna da li je na pravom putu. On se bavi muzikom, poseduje veliki talenat a trenutno radi kao finansijski direktor jedne velike firme.

Dijagnostikovao sam polje mladića, pokazao sam mu svoje crteže i objasnio mu:

– Vidite – to je hijeroglif smrti. Ako se nalazi s desne strane – u pitanju je program, a ukoliko se nalazi pod nogama –

ukazuje da će kob biti neumitna. Napon polja je trostruko veći od normalnog. Kada dođe do sedmostrukog povišenja, to označava da ćete nastradati. Objasniću vam to na sledeći način: u vašem polju sazreva smrt, a razlog je u tome što vam se duša sve više vezuje za novac.

Posmatrao me je iznenađeno:

– Prema novcu se odnosim onako kako vi podučavate. Nije mi stalo do njega. Posao s novcem je težak i predstavlja mi neprijatnu obavezu.

– Bez obzira na to što ste ravnodušni prema novcu, posao u vezi s njim vam dobro ide od ruke – primetio sam i nastavio: – Ako odlučite da vam je on suđen, mogli biste umreti. Vi ste stvoreni za muziku, posedujete ogroman potencijal. Međutim, postoji jedna okolnost koja sve remeti: previše ste vezani za ono što radite. To ne znači da treba manje da volite muziku, već znači da ne treba da ispoljavate agresivnost kada vam nešto ne polazi za rukom. Međutim, vi sebe prezirete zbog neuspeha. Zbog toga, radi uspostavljanje ravnoteže, potrebno je da se povremeno udaljite od svog posla. Međutim, uvek treba da mu se vraćate. Put kojim ste krenuli može da bude put bez povratka, ili da vas odvede direktno u grob. Kada je čoveku dat dar od Boga i kada je predodređen za nešto, s višeg plana ga neumoljivo vode ka cilju. Imam pravo samo da vam dam informaciju, a kako ćete postupiti – sami odlučite.

– Dobro – klimnuo je glavom – razumeo sam. Moj stariji sin svira violinu, da li je to ono što mu je potrebno?

– Bolje bi bilo da je zaboravi.

– Ali, on je veoma talentovan.

– Kod vašeg sina, po majčinoj liniji, postoji prezir prema ljudima zbog njegove sposobnosti. Vaš sin iznutra prezire ljude, nadmeno se odnosi prema njima.

– Da, primetio sam.

– Pri takvom odnosu, bilo koji veliki uspeh za njega će biti smrtonosan. Dakle, ili će izgubiti sposobnosti, ili ruku, ili život. Radite na njegovom karakteru, ne razmišljajte o njegovoj karijeri.

\* \* \*

Nedavno sam posetio grad koji se nalazi u blizini Sankt Peterburga. Slučaj je bio klasičan. Ovde se koncentrisao problem koji danas muči mnoge ljude. Ispred mene je sedela lepo odevena žena, prilično simpatična, šarmantna. Govorila je tiho i staloženo, i tek kada se dotakla bolne teme, glas joj se promenio.

– Ja i moj muž imamo nameru da ubijemo sina. Pokušavam da odagnam te misli od sebe, ali osećam da sve teže mogu da ih kontrolišem. Verujem da ćemo pre ili kasnije to učiniti. On nije čovek, već izrod. Međutim, muž i ja smo ga vaspitavali sasvim drugačije. On ima 18 godina. Kada sedi za stolom, ne jede, već ždere i neprestano nam se ruga – pri čemu su se njegove oči ispunile besom i mržnjom. – Uzima novac iz kuće i u stanju je da ga prosto baci na ulicu. Stidim se pred ljudima zbog njega. To je konstantno ponižavanje i podsmevanje.

– Slušajte – pokušao sam da je urazumim. – Vaš sin je daleko pristojniji i pročišćeniji od vas oboje. Svojim spoljašnjim ponašanjem, koje vam se čini bezobraznim, on leči vaše duše. Tačnije, sa više ravni vas leče posredstvom deteta. Da biste promenili situaciju, potrebno je da menjate sebe, svoj odnos prema svetu. Tada će i vaš sin biti mnogo blaži. Kada lečite svoju dušu, tada ispravljate ponašanje ljudi u svojoj okolini. Za vas sin predstavlja igračku i roba, ali njegova duša ne pripada vama. Njegovo je pravo – kako će da jede i šta će da obuče. Ne smete ga mrzeti i osuđivati zbog toga.

– Ali on nas mrzi! – opet je zlobno uzviknula. – Već tri godine nameravam da ga otrujem, ali me uvek nešto spreči. U kući je spremna umotana sekira i suprug je već nekoliko puta hteo da ga ubije, ali svaki put mu je nešto stalo na put: neko je došao ili ga je nešto omelo.

Bilo mi je dovoljno 3 do 5 sekundi da bih video i procenio situaciju. Ali, da li ću moći da je objasnim ženi?

– Vidite, postoje određeni zakoni koji moraju izričito da se izvrše. Program se isključuje pomoću kontraprograma. Vi posedujete ogromnu podsvesnu agresivnost prema sinu, i on, da bi preživio, prinuđen je da ispoljava svesnu agresivnost. Na taj način se ostvaruje ravnoteža. Sada ćemo porazgovarati

o uzrocima agresivnosti. U prošlim životima vi ste imali novac, sudbina vam je bila srećna i vaša duša je počela za to da se vezuje jer ste prezirali nesavršenstvo, osećajući sebe savršenijom od drugih. Duša prvo treba da voli Boga, a tek potom – zemaljska blaga. Kada se duša vezuje za Zemlju, ona postaje gordi i agresivna. Vaša duša se vezala za novac, materijalne vrednosti i srećnu sudbinu.

– Uopšte nije tako – oštro se suprotstavila žena. – Nimalo nisam vezana za novac. Spremna sam svakome da pomognem, i ljudi od mene često traže pomoć. Ali, sin bezobrazno od mene zahteva novac. Ako mu ga ne dam, on, podlac, uzima i prodaje stvari iz kuće. Toliko ga mrzim, da sam počela da mrzim svu decu. Kada vidim mladu majku koja ljuljuška dete u kolicima, imam potrebu da joj kažem: „Budalo! Ne znaš šta će ti ono kasnije prirediti“.

Gledao sam je u oči i pokušavao da budem što blaži:

– Isprva ste vrteli i vukli za sobom program uništenja sina i dece uopšte, a sada on vuče vas i zbog toga vam je sve teže da kontrolišete svoje emocije. Može vas spasiti samo težnja ka Bogu.

– Kakav Bog, o čemu pričate! Nikada nisam verovala u Boga i ne shvatam kakve to ima veze s njim.

Nastavio sam mirnim glasom:

– Nedavno sam imao teško bolesnog pacijenta i rekao sam mu da je potrebno da se moli kako bi preživio. Odgovorio mi je da to nikada nije radio, niti će raditi. Rekao sam da ne mogu da mu pomognem.

Čini vam se da je vaš sin izrod, a da je njegovo ponašanje – užasno. Međutim, sebe smatrate dobrom i predusretljivom osobom, koja nije vezana za zemaljske vrednosti. U dubini duše, pak, vi ste okrutna sebična osoba, koja je vezana za novac i prezire druge. Za takvu osobu je očigledno da blagostanje postavlja iznad nevidljivog, odnosno duhovnog, da se zubima drži za imidž, položaj u društvu, i da za nju nije najvažnija odgovornost pred Bogom, već šta će reći i pomisliti drugi.

Onako kako se u ovom životu odnosite prema ljudima, tako će se prema vama odnositi vaša deca u sledećim životima.

Vaš sin se prema vama ponaša onako kako ste se vi ponašali prema ljudima u prošlim životima. S obzirom na to da vam je pojam „Bog“ nepoznat, za vas se interesi duše nalaze iza interesa tela. Zbog toga se odričete svega onoga što za vas predstavlja spasenje i pročišćenje, doduše kroz patnju. U ovom životu pokušavate ispravno da se ponašate zato što su vas u prethodnom štitili od situacije kada ste bili u stanju da ubijete svog sina. Nakon njegove smrti, vi i vaš muž ne biste još dugo poživali. Po svemu sudeći, vama bi predstojalo da umrete od teške bolesti, a vašeg muža bi ubili.

Vi želite da presečete omču koja vam je namaknuta oko vrata, a zatežete je još jače. Vaš sin je onakav, kakvim ste ga vi učinili u prethodnim životima. Ako želite da ga promenite – promenite sebe, radite na sebi. Svi razlozi se nalaze u – vama. Njegova duša je u dubini veoma harmonična. Možete promeniti sebe ako premestite težište sa interesa tela na interese duše. Najviša tačka oslonca je – ljubav prema Bogu.

– Slušajte – rekla mi je, streljajući me strogim pogledom – niko od mojih poznanika ne veruje u Boga, ali su oni i pored toga dobri ljudi, a njihova deca su normalna. Zašto se meni tako nešto dešava?

– Jednostavno, vi ste pre njih u prošlim životima počeli da se vezujete za Zemlju. Ako ti ljudi ne promene svoj odnos prema životu, iscrpeće svoje zalihe i kod njih će se isto dogoditi.

– Ne, ne mogu da poverujem u to – odlučno mi je rekla.

– A ja ne mogu da vam pomognem.

Ustala je i krenula prema izlazu. Pošao sam za njom.

– Kao prvo, ostavite mi svoj broj telefona, a kao drugo, zapamtite: ako ubijete sina – unakazićete svoju dušu. Bićete rasrtnuti na deliće, i to ne samo u ovom životu, već i u sledećim. Kao treće, uložite napor da se molite, ponavljajući da volite Boga više od svega na Zemlji. Molite se i za sina – i njegov odnos prema vama će se promeniti. Da li me razumete? Promeniće se baš prema vama.

Otišla je ćuteći, a ja sam, iscrpljen, seo na kauč. Da bi neko postao iscelitelj potrebno je da se uzdigne nad nesavršenstvom svakog pacijenta, shvatajući da je i nesavršenstvo ta-

kođe dato od Boga. Za mene je to uvek teško, naročito u ovom slučaju. Ali duboko iznutra sam bio srećan. Bez obzira kako to spolja izgledalo, podsvesna agresivnost prema sinu kod nje se znatno smanjila. Nakon desetak dana pozvao sam je telefonom.

– Ne znam kako stoje stvari sa podsvesnom agresivnošću, ali spolja se trudim da ga ne osuđujem. Istovremeno se i molim se – rekla mi je.

– Ni na unutrašnjem planu stvari ne stoje tako loše – odgovorio sam joj. – Da li se odnos sina prema vama promenio ili nije? Recite mi, molim vas.

– Da, postao je blaži – čuo sam njen odgovor.

Dok sam razgovarao s njom, nisam joj prepoznao glas. Onaj metalni prizvuk, koji sam čuo prvi put, iščezao je.

Često doživljavam neuspehe – situacije kada ne mogu i kada ne znam kako da pomognem čoveku. Ali, ovakvi slučajevi pružaju osećaj da je potrebno kretati se napred i sve neuspehe prihvatati kao mogućnost za usavršavanje.

\* \* \*

Na konsultaciji me je jedna žena iznenada upitala:

– Ako se pojavi negativna misao, ona se može zapisati na papiru, a potom spaliti. Recite, da li to pomaže?

– Naravno da ne pomaže – odgovorio sam joj.

– Grešite – razočarano mi je rekla. – Primetila sam da mi je mnogo lakše.

– Dugo? – upitao sam je.

Slegnula je ramenima.

– Ja na to gledam iz strateške, a vi iz trenutne pozicije. Negativna misao je posledica, a razlog je u tome što se duša vezala za neku zemaljsku vrednost. Ako se stalno borimo s posledicom, isprva može doći do poboljšanja, a zatim će se sve pretvoriti u još veće probleme. Zaprljana, negativna misao – ista je ta bolest. Kada medicina pokušava da se izbori s bolešću, a ne s njenim uzrokom, ona uvek doživljava neuspeh. Ali neuspeh se događa kasnije, jer prvo nastupa olakšanje koje medicina smatra ozdravljenjem. Danas je taj prelaz – od